

IGOR MAROJEVIĆ
PARTER

Laguna

Copyright © 2009 Igor Marojević

Copyright © 2009 ovog izdanja LAGUNA

Autor zahvaljuje članovima žirija „Literaturische colloquiuma“ (LCB) čijom odlukom mu je omogućeno da u januaru 2009. završi ovaj roman u pogodnim radnim uslovima sedišta LCB u berlinskom odmaralištu i predgrađu Vanzi.

Likovi i događaji iz ovog romana nisu preuzeti iz stvarnosti, za razliku od gestova koji su u njemu opisani.

1.

Od početka te večeri, čekajući da se oslobodi neki sto, jedna žena je u uglu splava *Parter* bila naslonjena na zid čiji je deo bio presvučen komadom jarkožutog itisona, na koji je bilo nalepljeno nekoliko omota ploča iz osamdesetih godina. Otkako joj je konobarica javila da se jedan sto ispraznio, sedela je ne menjajući položaj ni dok je otežano prinosila piće ustima – budući zbog gužve nemoćna da odveć pomera ruku sa čašom – ni kada je *Parter* opusteo. Nije se borila za neko istaknutije mesto na splavu niti je često odlazila u toalet kako bi bila primećenija.

Šankeru i svojevrsnom didžeju splava Luki Raziću, dopadala se izvesna nepomičnost, postojanost žene u različitim okolnostima. Nedostatak akcije *ove* žene remetili su jedino pogledi koje je srazmerno često bacala prema vratima. Inače je mogla imati dve-tri godine više od Luke: četrdeset ili četrdeset jednu. Nije bilo sumnje da joj se dve-tri godine ranije manje bora svijalo oko očiju i utiskivalo u puder ili bi joj se tada pojavile tek kad bi se osmehnula. Ali i sada,

samo kad se ne bi osmehivala, lice joj je bilo više nego u redu – imala je puna usta, krupne crne oči, nos tanak ali ne previše, ne mnogo bora... – iako je njegov izraz delovao pomalo strogo. Koliko je moglo da se nasluti kroz odeću, listovi su joj bili dovoljno vitki, kao i struk, što nije smetalo grudima da se istaknu. Baš kada je Luka hteo da bolje osmotri liniju njenog vrata i ramena, crnka mu je poslala brz pogled remeteci svoju dotadašnju rutinu. Lagano je spustio glavu, obrisao čašu i pustio novi CD: kompakt-disk na kojem je pisalo *The Racounters*.

Na pitanje konobarice Vide ko će da poslednju gošću ponudi prilikom za završno piće, Luka je klimnuo glavom i otišao za sto nepoznate žene. Pitao je šta će da popije na račun kuće; ona je tražila kampari. Sipao joj je i, uz Vidino dopuštenje, odneo kampari, a sebi je pripremio duplu votku sa limunom.

Bio je to jedan od onih radnih dana kada promet na *Parteru* nije bio naročit: Luka je za samo nekoliko minuta izmerio nivo pića u svim flašama, obeležio ga flomasterom i proverio račun na Vidinoj tabeli naplaćenih narudžbi u smeni: njen skor i suma njegovog popisa su se podudarili. Bakšiš je bio skroman: utoliko skromniji što je Vidi nedostajala novčanica od dvadeset dinara da bi njegov deo bio potpuno isplaćen. Krnji Lukin bakšiš gotovo da je bio dovoljan da otplati pola kamparija kojim je častio jedinu gošću. Potom je uzeo čašu votke i otišao kod nje.

– Kad pijem, pijem votku: brzo me omami – obrazložio je toj visokoj crnki.

Ona je mirno uzvratila da, sasvim suprotno: uglavnom bira kampari, jer tako ne može da se napije. Gošća i Luka su po gutljaj ispijili odmah, ne stigavši ni da se kucnu.

– Užasno je dosadno – kazala je posle kraće tišine.

Njen izraz lica bio je umoran, ali odlučan.

– Da krenemo zajedno? – rekao je Luka.

– Zašto da ne?

Dokrajčili su pića, ovlašno pozdravili Vidu i napustili splav. Čitali su do betonske platforme do koje je vodio mostić *Partera*.

– Je li vam okej da preskočimo dva sata razgovora? – Luka je pitao ženu.

– Možete da smatrate da smo preskočili – rekla je.

– Je li vam okej da odemo kod mene?

– Sumnjam da bismo do toga došli tek za dva sata.

Luka je neki dan ranije bio iznajmio garsonjeru. Napustio je majčin stan u deprimirajućem kraju kod Starog sajmišta da bi počeo da živi blizu posla: u Ulici Džona Kenedija, koja se prostirala na nekoliko stotina metara od zemunskog Keja oslobođenja, na koji se, uz mnoge druge splavove, utisnuo i *Parter*. Luka je mislio da pred vrata njegovog skromnog i spokojnog utočišta u vidu iznajmljenog studija na drugom spratu – mir zgrade je obezbeđivala iznemoglost većine stanara, staraca – prvih nekoliko meseci neće stati niko sem Mihe, vlasnika splava na kojem je radio, i Lazara, druga od koga je nabavljao muzičke diskove. Setio se svojih iskustava s devojkama i ženama posle povratka u Beograd iz inostranstva, koja su mu gotovo izbila iz glave opciju kratkoročne bezbolne prisnosti s partnerkama.

Potom su mu pale na pamet i one davne godine koje je proveo na Zapadu, kada mu nije bio problem da već dan pošto bi ga iznajmio, u stan dovede sveže upoznatu curu kako bi u čast useljenja osveštao novi dom blagovremenim koitusom. Sa nekoliko njih je spavao a da im nije ni saznao ime. Ni postariju curu koju je tek upoznao na *Parteru* nije pitao kako se zove niti je to doznao. Kao i svim tim strankinjama pretežno Katalonkama, i njoj je sve što se dešavalo na početku poznanstva bilo u redu, uključujući i šetnju od splava do njegovog stana. Nije imala ništa protiv ni da ga sačeka da svrati do usputne trafike. Približavajući se kiosku, Luka je čak pomislio da se oseća dovoljno slobodno da pre no što odabere higijensku navlaku pita ženu voli li više glatke ili rošave kurtone. U poslednjem trenutku je ipak odustao od pitanja i kupovinu prezervativa obavio nasumice.

Dok je čekao kusur, osetio je čudnu težinu na stopalu. Rist njegove noge je prednjim šapama obuhvatila siva poludivlja mačka. Sagnuo se i pomilovao je po glavi: mačka se propela i, kao što bi učinio neki pas, položila prednje šape na njegova kolena, doduše malo ga jače stegnuvši kandžama.

Kada su stigli u stan, iako je gošća na splavu pila kampari, svojski je pomogla Luki da iskape bocu vranca, jedinog pića kojim je trenutno raspolagao. Nakon poslednjeg gutljaja dodirnuo joj je ruku i ona je pustila ivicu svoje koščate šake da sklizne širinom njegovog dlana kako bi im se prsti prepleli. Ljubio ju je u vrat i prekinuo da tare usne o njenu kožu da bi je pitao je li joj to OK i ona mu je rekla

da jeste i nek slobodno nastavi. Potom je ustala od stola za kojim su sedeli i počela da se svlači a on ju je oponašao.

– Da li vam je okej da svetlo ostane uključeno? – pitao je.

– Protiv toga nemam apsolutno ništa.

– Imate li šta protiv da ostanete u cipelama? – pitao ju je i ona se zakikotala.

Razgolitivši se do nožnih članaka, zakoračala je rešenim korakom: visokim štiklama je izudarala izboran parket do stola. Kada je ponovo sela, Luka je ustao da namesti ležaj.

Rasklopio je kauč, okrenuo se i pažljivo osmotrio gošću: sve na njoj bilo je stvarno u redu sem što se baš i nije zaljubio u njene grudi, krupne ali malo opuštene. Ovaj nedostatak nije mogao da nasluti na *Parteru* – verovatno je za to bila kriva mala optička varka kakvoj doprinosi polutama, a još više adrenalin. Dok se dvoje zrelijih ljudi zbližavaju, jedno drugom izgledaju ulepšano jer ih pod ugodnijim svetlom pokazuje ne toliko lična naklonost koliko sama činjenica da do te naklonosti uopšte još dolazi. Slične adrenalinske optičke varke češće su u odmakloj nego u prvoj mladosti pošto su u prvoj mladosti razne lične naklonosti same po sebi svakidašnje: da bi došlo do njih nema potrebe ni za kakvom optičkom varkom. Bez obzira na takve izvedenice, Luki se trenutno gotovo sve činilo kao po spisku želja. Uostalom, verovatno se ni gošći nije dopao njegov trbuščić, kakav nastaje od odsustva fizičkih aktivnosti više nego od pića. I tanje mišice no što bi pristajale uz takvo nabreknuće stekao je istim usputnim nemarom, ali prizor njegovog golog tela pokazivao je da dvostruki usputni nemar u stvari nije usputan nemar.

Zašuštao je rukom niz njenu odeću koju je bila posložila preko stolice i pitao je da li može da pogleda. Klimnula je glavom. Uzeo je u ruke njen crni puš-ap, koji je bio običan.

– Je li vam u redu da stavite ovo na grudi, gospođo? Mene uzbuđuju crni brusthalteri.

Prišla mu je i ne vadeći cigaretu iz usta prekrila svoje malo ulubljene grudi mrežastim korpicama grudnjaka koji joj je Luka bio pružio. Pitala ga je da li bi mogao da joj ga zakopča na leđima. Kad su uz njegovu pomoć zakačke škljocnule, rekla mu je da rado vodi ljubav uz muziku.

– Imate li ovde nešto slično najtišim stvarima koje ste puštali poslednjih sat vremena na splavu? – pitala je.

Kada je u disk-plejer kompjutera metnuo CD sa natpisom: *The Colder* i začuli se ravan-bas i njemu lojalni bubnjevi, žena je izjavila:

– Ta muzika je baš okej.

Pošto su legli i Luka ušao u nju, oboje su se isprva vidno oraspoložili. Uskoro je on, međutim, počeo da obraća prekomernu pažnju na mesto na kom se sa ženom telesno spojio. Pomišljao je da privremeno obustavi sve kako bi čaršavom pokrio mebl-štof za koji mu se činilo da mu se previše grubo tare o kožu dok se pomera. Brzo je posustao: za razliku od njega, žena kao da nije primetila da se njegov ud smanjuje u njoj, ili jeste, ali je bila suviše uviđavna da bi na to ičim ukazala. Učinilo mu se da mu nedostaje prostora: nastojao je da se pomeri sa crnkom za pedalj udesno ili ulevo ne izlazeći iz nje. Onda je neko vreme proveo u paničnim pokušajima da povrati klonulu erekciju: da

preinači predmet pažnje sa ležaja na seks što se na njemu kako-tako odvijao. Koncentrisao se na lepo uobličene lukove ženinih bokova, na njene sklopljene, crno našminkane kapke, pune usne što su se mreškale dok su mu sisale palac i na visoke crne potpetice. Obratio je pažnju i na njene tihe uzdahe, koji su zvučali poput jaukanja osobe što patnju podnosi stoički i u isti mah se čuli sasvim ravnomerno, kao da je njeno dahtanje bilo ipak rutinsko.

Potpuno je onemoćao. Po trenutnoj pozi zgrčenog Luke, od bića koja su mogla biti u jednoj ženi, on je manje ličio na muškarca, a više na fetus.

Uhvatio ju je za ruku da bi je ubrzo povukao do svojih testisa. Meškoljenjem njenih prstiju u njegovom među-nožju Lukino telo se ponovo zainteresovalo: iznova se pomerajući u svojoj gošći, počeo je da hvata ritam ledene muzike. Izlazili su jedno drugom u susret – ona je njemu neprestano doticala testise, mada ju je na to sam podsećao podstičući joj prste; on je nežno i naizmenično spuštao ruku na njeno grlo i zavlacio svoje prste ispod puš-apa da joj nadraži bradavice. Seks je postao opet korektan: delovalo je kao da su oboje svršili.

Istuširali su se: prvo ona pa Luka. Tim redosledom su se i obukli: dok je on bio u kupatilu, oblačila se ona, a Luka tek kad je žena završila s odevanjem. Pitala ga je ima li šta protiv da pre nego što ode ispuše po cigaretu; on je rekao da je to OK.

– Od svih muškaraca s kojima sam bila, vi najviše insistirate na tome da vam se draškaju jaja – rekla je skupljajući

i šireći prste leve ruke, kao da ju je bolela. – To u životu nisam videla.

Kad ju je Luka pitao koliko često upoznaje momke, rekla je da je mesecima sama i da je te noći samo poželega malo zabave. Kod Luke joj se svidelo što je na splavu satima pripremao pića, prao čaše i puštao muziku ne pričajući ni sa kim... Po tome bi se reklo da mu nije bilo potrebno da bilo s kime razgovara...

– Tako možda samo izgleda – rekao je Luka.

– To i treba samo da izgleda ali onda treba da izgleda baš tako – rekla je i pitala ga da li gazda ima razumevanja za njegove muzičke afinitete.

– Ne znam ni da li i sam imam razumevanja – rekao je Luka.

– Svejedno vam je za muziku koju volite?

– Možda i nije, ali ne volim te izraze: ukus... afiniteti...

– Stalno sam okružena ljudima koji imaju problem da izgrade lični ukus jer se plaše da se ne zamere nekom od onih koji ga nemaju. I, koliko je onih kojih, bilo zbog čega, nisu izgradili ukus? Ne više od devedeset odsto. I posle tolikog sveta koji nikad nije ni stekao ukus, sretnem jednog čoveka što jeste, ali ima problem sa time – rekla je ponovo šireći i skupljajući prste leve ruke.

– Ne bih bio jedini. Ima i onih koji steknu ukus pa od njega odustanu. U svakom slučaju... malo prejaki izrazi. Ništa ja nisam izmislio! Taj ukus sam više nasledio nego što sad kao stojim iza njega – promrmljao je Luka; disk je začutao.

– Od koga ste ga nasledili?

– Iz svog prethodnog posla. Ako već hoćete da znate, nasledio sam ga... praktično... od sebe. Od bivšeg sebe.

– Komplikovano, je l' da?

– Da pustimo to.

– A gazda? Šta on kaže? Ima li primedbe na vaš rad? Da li je konfliktan čovek?

– Miha? Ne znam koliko je konfliktan. Za sada se ne meša. Retko svraća na splav.

– Kada?

– Koliko sam čuo, rano ujutro.

– Samo tada?

– Ne, ali što se ostalog tiče, nema nekih pravila – rekao je Luka.

Žena ga je pitala kakav je čovek njegov gazda i da li se njih dvojica dugo poznaju.

– Poznajemo se gotovo dvadeset godina, je li to dovoljno dugo? – pitao ju je umornim glasom. – Mi smo društvo sa studija, u stvari sa basketa i s protesta, ali onda sam otišao u inostranstvo.

– I kuda ste otišli? – iako je bilo izrečeno normalnim tonom, njeno pitanje je Luki zazvučalo bučno.

– U Italiju. U Španiju.

– Dve divne države. A šta je vaš gazda radio za to vreme?

– Nisam ga bio video skoro petnaest godina, okej? Sada nemam vremena da se njime toliko bavim – rekao je ljubaznim ali hladnim glasom. – I zašto se toliko raspitujete za njega?

– Možda imam razloga.

– Onda je bolje da to učinite kod nekog ko je svih ovih godina bio u Beogradu i ko ima vremena da se bavi drugim ljudima...

Žena je prekinula Luku rekavši kako ga razume jer ni sama nikada nema vremena i kako više nikad neće da bude sa njim.

– Nadam se da se niste zbog nečeg naljutili – rekao je Luka. – Mislim da nemate razloga.

– I nemam. Postoje stvari koje počnu i završe se tokom noći jer im je to optimalan rok trajanja. Jednostavno je tako – rekla je.

Luka je rekao da je sigurno tako i da bi voleo da ona, ako joj je to u redu, pozove taksi.

– Moram što pre da se ulogujem... Imam neka posla na mreži... – dodao je namestivši osmeh i ponudio novac za taksi koji je ona odbila.

Očešljala se i naručila taksi. Kada je krenula ka izlazu iz garsonjere, pošao je za njom.

Otvorila je vrata, istupila iz stana i okrenula se. Osmatrali su jedno drugo: ona njega sa osmehom koliko iznenadnim toliko stabilnim. Bili su na samom kraju poznanstva.

– Jedno sam htela da vam kažem na rastanku, okej? – rekla je žena, koja mu je po držanju ponovo izgledala daleko kao onda kad ju je bio ponudio pićem na *Parteru*.

– Izvolite – rekao je Luka i vratio osmeh. Proširio ga je, ali mu je vrlo brzo nestao s lica.

– Želim vam da što pre – prošaputala je i s lica i sama svukla osmeh – dobijete rak testisa.

Njene cipele su brzo i bučno, kao da je štiklama ciljala opuške, zakoračale ka izlazu iz zgrade.

2.

– Dođi... Dođi da pogledaš ovo – Vida je pozvala Luku.

Zavrnuo je slavinu i prestao da pere čaše. Otvorio je izlazna vrata splava i stupio na železni mostić. Dva niza širokih alki koja su činila njegovu ogradu poskočila su, kao da je nanizano železno prstenje mnogo lakše no što je zaista bilo. Zastao je pored ulaza u spoljašnji klozet – jedinu prostoriju na splavu koja je služila za olakšavanje.

Posmatrajući ga Vida je zabacila palac ka uglu malog toaleta u kom se sklupčala WC-šolja. Luka se malo sagnuo prema otvorenom klozetu i zatim ispravio.

– Pogledaj ovo – ponovila je Vida. – Rekao si da pereš, a unutra je ostao trag.

– Perem posuđe; tako sam rekao – rekao je i slegnuo ramenima. – Klozet nisam pominjao.

– Tako? Onda dobro – Vida je okrenula leđa: budući toliko obuzeta WC-šoljom, možda je nešto imala da završi s njom.

Luka se vratio na splav i nastavio s pranjem čaša. Vida ga je zaobišla uputivši se ka aparatu za espresso. To je učinila veoma okretno ili je takav utisak stvorila njena odeća. Noseći uske farmerke i kaubojsko-esesovske čizme do kolena naglašavala je gipkost svog tela: njena pravilno oblikovana i čvrsta pozadina i snažni izmaci butina trenutno su podsećali, čak, na ženski ideal lepe momačke stražnjice.

Uključila je aparat za espresso. Gundanju kafe koje je dopiralo iz aparata, uz lupkanje reke po ljušturi brodića pridružio se suvi zvuk kucanja po staklu. Kao da je bežao od mračne slike iza sopstvenih leđa – neosvetljenog Dunava i zemunskih solitera čija je većina stanova bila već usnula – mladić je dobio prstima po velikom prozoru kraj ulaznih vrata splava, stojeći na rubu terase na kojoj se, kada je vreme bilo mnogo lepše, nalazilo pet-šest stolova sa stolicama.

Momak je drugom rukom počeo da gotovo panično maše prema njima dvoma i Luka se osmehnuo Vidi. Ona nije pomerila pogled sa stakla. Mladić je prestao da maše, ali i dalje je dobio; izgledao je kao da se izgubio ili smrznuo. Odustao je tek kad mu je Luka odmahnuo glavom pa rukom, što je značilo: zatvoreno.

– Pao je – rekla je Vida i dalje čkiljeći prema velikom prozoru kraj ulaznih vrata.

– Kako kažeš? – trgnuo se Luka.

– Dok se vraćao, ovaj što je hteo da uđe. Pao je na mostiću koji spaja *Parter* sa dokom, ali već ustaje, budala čisti farmerke. Sigurno se okliznuo o led, ali nije uganuo, kamoli slomio nogu. E da: i mostić treba očistiti inače bi

neki gost mogao da tuži Miha – rekla je i Luka je pročistio grlo, otišao do sporedne prostorije i uključio video-igru *Far Cry*.

Kad je na ekranu kompjutera video prirodu ostrva na kom je glavni junak tražio jednu nestalu novinarku, umalo nije pretrpeo šok. Kolorni i strukturni prevoji u teksturi stenja, mora i peska preko kojih se svetlost u tankom sloju prelamala, delovali su mu u odnosu na boje Dunava kao neki strani, osvetljen velegrad naspram Zemuna.

Glavni junak igre Džek Karver bio je unajmljen da svojim brodićem preveze jednu mladu i lepu novinarku do nekog arhipelaga u Mikroneziji, na kom bi ona sročila reportažu o genetski modifikovanim ratnicima koje je vojska tajno proizvodila. Novinarka se iskrkala i krenula u šumu, u kojoj će je kidnapovati likovi u vojnoj opremi. Džek ju je čekao na jahti, koja je eksplodirala, ali se on spasio pravovremenim skokom u vodu i brzim podvodnim plivanjem.

– Izvini: nešto sam ti rekla – prišla je Vida niši u kojoj je Luka sedeo za kompjuterom.

– Ne znam ko treba da očisti mostić: ja ne – odgovorio je. Njegovi pokreti na tastaturi postali su opuštteni toliko da je između njega i glavnog junaka igre, dok je Džek ronio, distanca potpuno iščezla. – Ovde samo radim kao didžej i šanker – dodao je.

– Šanker i didžej: pre će biti tim redom – rekla je Vida, ironično naglasivši reč *didžej*.

Karver je izlazio iz vode. Sakrio se u šumi u kojoj je novinarka bila zarobljena.

– Tako sam se dogovorio... s Mihom – sredio je prva dva vojnika. Potom je u pokušaju da otme novinarku zapucao. Nije znao zašto mu se sviđalo da se makar preko Džeka Karvera služi oružjem, ali o tome nije ni hteo da razmišlja: samo da bude što efikasniji dok iz mitraljeza puca na vojnike. – Ja radim kao šanker...

– Pa kad si već toliko blizak s Mihom... zašto ne poverava pazar tebi nego meni? – prekinula ga je Vida. Odgovor nije čula. – Ovako više ne ide – rekla je. – Satirem se od posla, a ti se zezaš sa muzikom i posuđem... i tom video-igricom koju igraš dok pričaš sa mnom! Vređaš me...

Luka je ugasio video-igru pre nego što bi prešao na njen sledeći nivo. Otišao je za šank i sredstvom za pranje posuđa zalio čaše i metalne kašičice.

– Nije moje da vodim računa o klozetu... sem kad mi se pripiša – rekao je. – Kao što umesto tebe ne bih služio goste – pustio je vodu da teče i pod mlazom istrljao posuđe sunderom. Onda je zavrnuo vodu i počeo da briše čaše i kašičice suvom krpom.

Vida je sela pored njega: na radnu površinu kraj lava-boa. Smestila se između svoje tašnice i diskova koji nisu bili vraćeni u plastične kutije. Pušila je i ispijala kafu osmejujući se: kao da su joj duvan i kafa posle šest sati rada u večernjoj smeni neobično prijali. Onda je s lica svukla osmeh.

– Do toga ne može ni da dođe – rekla je Vida sa čvrstom u glasu i pogledom prema Luki. – Ma: nema šanse. Nas dvoje izgledamo tako da je nemoguće da nas iko

pomeša – da bi ti umesto mene morao da poslužiš goste: to nikada nećeš morati.

Luka je spustio glavu i počeo da još brže suši kašičice krpom. Obrisao je ruke, odložio krpom i počeo se po vratu. Prešao je sa druge strane šanka. Zatim je zapalio cigaretu i vratio upaljač u džep svog kožnog mantila, koji je do tada visio na čiviluku. Malo pošto ga je obukao, na njemu je, iznenada, zatekao Vidinu ruku. Propevši se na prste i nagnuvši se preko šanka ispravljala mu je slučajno posuvraćenu kragnu.

– Istini za volju, kad se normalno ponašaš, ni ti ne izgledaš toliko loše – Vida se blago osmehnula. – Pa, za razliku od mene, koja sam uvek sama, ti i pokupiš ponekog. Na primer, onu Srnu...

– Srnu?

– Da, da. Onu crnu visoku matorku koju si preksinoć odveo s *Partera* – rekla je.

– Dakle, čak znaš kako se zove.

– Kako ne bih znala kako se zove ta žena? I ranije je nekoliko puta dolazila na splav, ali je promenila boju kose. Ja je znam kao crvenokosu. Preksinoć sam je tek pred kraj prepoznala. Stvarno je ne znaš odranije? – pitala je i Luka je odmahnuo glavom. – Vidim da ti njeno prezime ne zvuči poznato.

– Srna je prezime? – rekao je i izduvao dim.

– Bosansko, muslimansko. Stvarno, zamisli ženu koja se preziva Srna. Zamisli ribu koju tako zovu.

Ako ju je Luka i poslušao, pa je zamislio Srnu, to je učinio ćutke.

– I kako ti je bilo u njenom društvu? – Vida ga je nežno pogladila po ramenu.

– Bilo je nezaboravno.

– Nezaboravno: neprijatno?

– Bilo je nezaboravno i, nadam se, ne-po-nov-lji-vo – tako je rekao.

– Pretpostavljala sam. Baš se pitam kud se ta žena kreće – rekla je Vida i Luka je slegnuo ramenima.

Onda je levom rukom poklopio Vidinu nadlanicu. Ona ga je pogledala, on se osmehnuo. Tako su stajali nekoliko sekundi.

– Jebeš Srnu, mogu i ja da ti ponudim nešto – osmehnula se i Vida posle kraće pauze i počela da tare članke prstiju o njegov dlan dodavši:

– Tebi još deset odsto od bakšiša, a ti da čistiš mostić i svaki drugi dan opereš sve. Šta kažeš?

– I nije neki dil – rekao je i naglašeno izduvao dim.

– Nudim ti da još malo zaradiš. Ionako si se žalio da ti Miha ne refundira za diskove koje nabavljaš od Lazara – trenje članaka njenih prstiju i Lukinog dlana upotpunjavalo se toplotom i znojem.

– U *Parteru* ionako ostajem prekovremeno. Kompjuter kod kuće mi je spor i star. Snimim ponešto a za više nemam vremena: moram da kupujem piratske diskove.

– Taj kompjuter u niši nije ni spor ni star – rekla je Vida i povukla ruku s njegovog ramena.

– Pa da: procesor dvostrukog jezgra na dva koma četrdeset šest gigaherca... – rekao je Luka.

– Ne moraš sada tim jezikom.

– Dva puta – ipak je nastavio – petsto dvanaest megabajta radne memorije DDR, jaka zvučna i grafička kartica, plus ADSL priključak. Sve ja to znam, ali Mihin moćni kompjuter je ovde, a ja ne mogu da spavam na splavu, nego u stanu. A spavam skoro po celi dan, da se oporavim – od posla.

– A Miha to ne ceni?

– Ne bih o tome.

– U svakom slučaju: nas dvoje delimo bakšiš pedeset-pedeset. Ako ti na to dodam petnaest odsto: znači da bi... kad radimo zajedno... ako svaki drugi dan opereš WC-šolju i ostalo... šezdeset pet odsto bakšiša išlo tebi, a trideset pet meni – besprekorno lakirani Vidini nokti ponovo su zadobovali po Lukinom ramenu.

– I šta bi tu bilo tako dobro za tebe? – na sopstveno rame je ponovo stavio levu ruku i dodirnuo Vidinu.

– Za to se ne sekiraj – rekla je i počela da mu mazi ruku.

– Ako bi uz platu dobijala trideset pet odsto bakšiša i to bila tvoja jedina dodatna zarada, ne vidim zašto bi ti se isplatilo.

– Šta hoćeš time da kažeš? – njena ruka se smirila. – Da se na *Parteru* snalazim na neke druge načine?

– Hoću da kažem da me, s obzirom na to kakve ti poslovne ponude padaju na pamet, ne čudi što si sama. I da me ne bi čudilo da još dugo to ostanem.

– Da još dugo ostanem sama?

U Vidinoj ruci se umesto vitke kragne Lukinog mantila obreo zdepasti mobilni telefon.

– Izvini ako je kasno, Miha... – rekla je kada je dobila vezu na mobilnom. Slušajući svoj telefon poravnavala je poludugu plavu kosu s čednom svetloplavom šnalom, kao da će time izglati unutrašnji nemir. – Hvala na tome, ali ne zovem te zato... – rekla je Mihi. – Zaključala sam *Parter* pre dvadesetak minuta. Šanker je prebrojao pazar i sve je bilo u redu, a onda je odbio ono... Obećao si mi da će i on da počne da pere... Još me je izvredao i praktično optužio da te potkradam.

Luka je osećao da je besmisleno protiv svoje volje sedeti i slušati priču čiji si glavni junak. Ali kad mu je palo na pamet da izađe napolje, učinilo mu se da bi to imalo još manje rezona. Osmotrio je naspramni zid: ogledalo koje je prekrilo čitav jedan zid kafea: ovlašno i nežno, gotovo ženskastim pokretom, pomazio ravnici svoje kratke tamnosmeđe kose. Njegove kestenjaste oči, pravilan nos i mesnata usta delovali su kao prikladna pratnja takvoj frizuri. Izgleda da se tako nisu učinili samo njemu: u ostakljenom zidu video je kako Vida krišom posmatra njegovo lice.

Kad mu je dodala svoj mobilni telefon i otvorila vrata koja su vodila prema toaletu, Luka je u prostoriji ostao sam s glasom poslodavca.

– Kakvi su to nesporazumi na splavu? – pitao ga je Miha.

– Ma, sve je u redu – rekao je Luka.

– Dobro ako je tako. Onda je najbolje da sada – rekao je Miha – malo navратиš kod mene.

– Večeras ne bih – rekao je Luka.

– Znam da si se sporečkao sa Vidom. Najbolje da odmah zaboraviš. Zato i treba kod mene da skokneš na petnaest minuta, pola sata. Ne bih te gnjavio pričom o poslu.

– Ne bih da dođem, imam još ponešto da uradim.

– Šta, da igraš *Far Cry*? – nasmejao se Miha.

– Idem kući da skidam muziku.

– Ajde, nemoj da trošimo Vidin kredit na mobilnom. Moj soliter nije daleko: sto metara... I manje... Hajd!

– Ne znam, Miha – izustio je Luka.

– Nema šta da znaš, čoveče: samo dođi – rekao je Miha.

– Nemoj da filozofiraš: zovem te, razumeš, samo da se o-pu-stiš! – rekao je i, u odnosu na njegov glas, isprekidani signal telefona zazvučao je kao pesma.